

ADAM BLADE

YENI
SERİ!

Canavar Peşinde

KAYIP DÜNYA

GECE YARISI SAVAŞÇISI
MADORA

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz.
Kayıp Dünya

Tavania'da yeni bir dehşet kol geziyor:

Beyaz, dev kedi Madora...

Kürkü kristale dönüşebilen
bu canavara kılıç işlemiyor.

Tom ve dostlarını oldukça zorlu bir
mücadele bekliyor.

Üstelik Malvel'in peşlerine taktığı kalabalık
ordudan da kaçmak zorundalar...

Kayıp Dünya serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Acımasız Yaratık Konvol
- Kızgın Düşman Hellion
- Dehşet Saçan Krestor
- Korkunun Şimşegi Ellik
- Kanatlı Canavar Karnivora

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbulkitap.com.tr

₺7.00

ISBN 978-605-366-040-6

9 786051 880426

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2016

Beyaz Balina Yayınları

**CANAVAR PEŞİNDE - 40
KAYIP DÜNYA**

Gece Yarısı Savaşçısı Madara

Beast Quest

Madara the Midnight Warrior

ISBN: 978-605-188-042-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 33198

© Metin: Beast Quest Limited, 2010

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2010

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Düzeltili: Ergül Karakaya

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı: MİMOZA MATBAACILIK

MİMOZA MATBAACILIK, SAN. VE TİC. A.Ş

Merkezefendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1-3

Topkapı - İstanbul

Tel: 0212 482 99 10

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

GECE YARISI SAVAŞÇISI

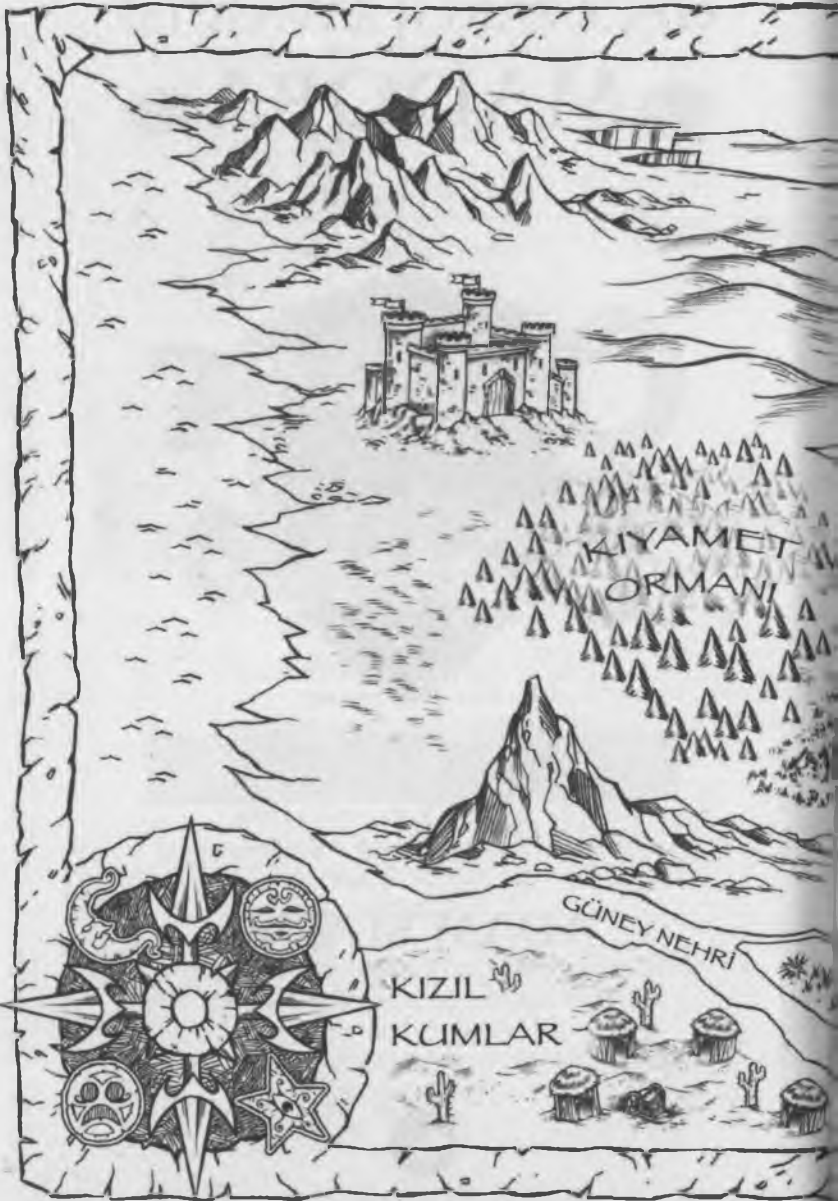
☞ MADORA ☞

Canavar
Peşinde

KAYIP DÜNYA

ADAM BLADE

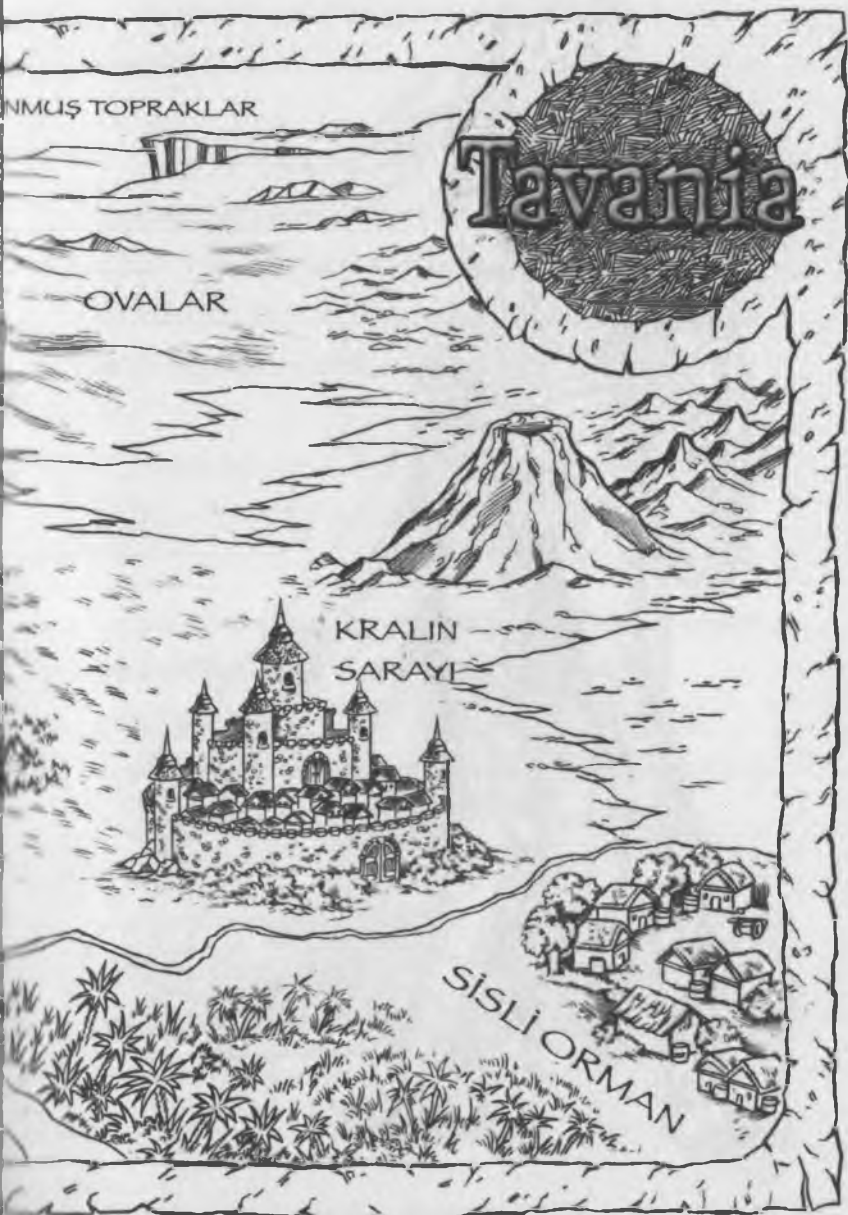
NMÜŞ TOPRAKLAR

Tavania

OVALAR

KRALIN
SARAYI

SİSLİ ORMAN

Hepinizi selamlıyorum Canavar Avının dostları...

Tom ve Elenna, Gwildor ile Kayonya'daki maceralarının ardından yaptıkları uzun yolculuğun sonunda evlerine geri döndüler. Uğradıkları bu dünyalar, şimdilik arkalarında kaldı.

Ama oğlum Görevlerinin sona erdiğini düşünüyorsa yanılıyor demektir.

Tom'un önünde uzanan yol, yine macera ve tehlike dolu. Bu yolda kurtarması gereken altı yeni, korkunç Canavar onu bekliyor. Ve bir daha dönmeyeceğini sandığı bir düşman, yeniden karşısına dikiliyor.

Geriye tek bir soru kalıyor: Şu ana kadarki en ölümcül Görevinde Tom'a katılacak kadar cesur musun? Bu sorunun yanıtını yalnızca sen biliyorsun...

Freya

GİRİŞ

İnekleri çevreleyen çitin yanına gizlice yaklaşan Jude, sırtmaya başlamıştı. İçerideki ineklerin tehlikeyi sezerek endişeyle hareketlenmeye başladığını duyabiliyordu.

Başını kaldırıp Tavania'nın yıldızlı gökyüzüne baktı. Gökteki yarıktan yayılan onlarca renk, gecenin karanlığına karışıyordu.

“İneklerin huysuzlanmasına şaşmamak lazım,” diye söylendi. Sonra başını tekrar hayvanlara çevirip dikkatini işine verdi.

Genellikle, çitlerin etrafında sürekli nöbet tutan gardiyanlar bulunurdu. Ama Malvel, eli silah tutan her erkeği orduya çağırmıştı. Bu yüzden kırlarda hiç asker kalmamıştı. Bu da Jude gibi hırsızlık peşinde olan biri için harika bir haberd.

Çitin kilidini açan Jude, “Gelin bakalım,” diye fısıldadı. “Gelin de sayenizde biraz para kazanayım.”

Sessiz adımlarla içeri girince hayvanların kokusunu içine çekti ve ineklere dokunarak aralarında gezinmeye başladı. Ürken hayvanların toynaklarını yere vurduğunu duyabiliyordu.

Sonunda tombul bir ineğin yanına gelince hayvanın arkasına hafifçe vurup, “Sen tam istediğim gibisin, besili dostum,” dedi.

Hemen cebindeki halatı çıkarıp hayvanın boynuna geçirdi ve onu peşine takıp kapıya yöneldi.

Dışarı çıkınca çitin kapısını arkasından kapattı. Dört ayaklı ganimetini atına doğru götürüyordu ki aniden bir tıslama duydu.

Hemen ardından, karanlıktan ikinci bir tıslama geldi. Ama bu kez daha yakından ve kuvvetli gelmişti ses.

Jude, ürperip dudaklarını ısırmaktan kendini alamadı.

İnek de tıpkı Jude gibi sestten rahatsız olmuş ve halatı çekiştirmeye başlamıştı.

Jude, “Sakin ol kızım,” diye fısıldadı ama kendi sesi de titriyordu. İneği, ağaca

bağladığı atına doğru götürmeye devam etti. Ağacın yanına gelince atına binip halatın ucunu eyere bağladı.

Arkasındaki inekle beraber ilerlerken, atının yelesini okşayıp, “Bu gece işler iyi gitti dostum,” dedi. “Kasap, bu inekten epey et çıkaracaktır. Kazandığımız para, bizi uzun süre...”

Fakat duyduğu ürkütücü tıslamayla boğazı düğümленince cümlesi yarım kaldı.

Kocaman burun deliklerinden pofurdamaya başlayan at, başını sağa sola savuruyor, korkuyla sendeliyordu. İnek de halatı çekiştirince boynundaki çan, çalmaya başladı. Ses, bu defa çok yakından gelmişti.

Jude, etrafına göz gezdirse de gece karanlığında bir şey göremiyordu. Yanına bir silah almadığına öyle pişmandı ki...

Peki, bu yıldırıma benzer gürleme nereden geliyordu?

Göz ucuyla bir beyazlığın ona doğru yaklaştığını fark etti. Başını hızla o yöne çevirdi ama kimseyi göremedi. Korkunun buz gibi parmaklarının, sırtında dolaştığını hissedebiliyordu.

Korkuyla, "Kim var orada?" diye seslendi ve atını mahmuzlayarak hızlandırdı. Ama arkasındaki inek onun kadar hızlı ilerleyemiyordu ve halat iyice gerilmişti.

Tıslama, iyice yaklaşmıştı artık.

Arkasından yeri döverek yaklaşan ayak seslerini duyunca öyle korktu ki, halatı kesip dörtnala uzaklaşmayı düşündü. *Buradan bir an önce kurtulmalıyım*, dedi kendi kendine.

İneğin inlemeye başladığını duyunca iyice telaşlanan Jude, hemen arkasına baktı ve havada asılıymış gibi duran iki parlak ışıkla karşılaştı.

Yaratığın gözleriydi bunlar!

Ama bunlar gerçekten birer göz ise, yerden çok yüksekteydiler. Hangi yaratık bu kadar büyük olabilirdi ki?

“Daha hızlı!” diye bağırdı atına.

Ama cümlesini bitirmesiyle, ineği tutan halatın gerilmesi bir oldu. Atın gerilemeye başladığını hissedebiliyordu. Eyere bağlı olan halat öyle büyük bir kuvvetle çekiliyordu ki, atın canı yanıyor, Jude ise eyerden düşecek gibi oluyordu. İnek, çaresizce böğürmeye başlamıştı.

Halat birden gerildi, inek son bir kez acıyla böğürdü ve Jude tüylerini diken diken

eden bir ses duydu. Sonra halat, tekrar gevşedi.

Dehşete düşen Jude, ipi çekince diğer ucunun kanla kaplı olduğunu gördü.

Atını var gücüyle mahmuzlayıp dörtnala ilerlemeye başladı.

Fakat birkaç adım bile gidemedi, göz ucuyla karaltının yaklaşmakta olduğunu fark etti. Başını çevirince beyaz yaratığın korkunç bir hızla üzerine geldiğini gördü ve

dehşetle çığlık attı. Yaratığın dev gözlerinin üzerinde göz kapağı yoktu ve öfkeyle parlıyorlardı. Kürkü ise beyaz bir kristal gibi ışıldıyordu. Uzun, keskin dişleri ve simsiyah tırnakları vardı.

Tıpkı Jude gibi yüreği ağzına gelen at, var gücüyle koşmaya başladı. Jude, bir anlığına da olsa Canavarı atlattıklarını düşündü.

Ama keskin tırnaklar sırtına saplanıp kıyafetlerini ve etini yırtmaya başlayınca acıyla haykırdı.

Ne var ki atı, hayatı pahasına koşuyordu ve sahibini kurtarmıştı. Atın boynuna doğru eğilip dizginleri eline doladı. Sırtındaki yara kanamaya başlamıştı ve Jude, bu kadar acı duyduğunu hiç hatırlamıyordu.

Acıdan bayılmak üzereyken son bir hamleyle atının kulağına eğilerek, “Bizi eve götür!” dedi.

Atı koşmaya devam ederken Jude, eyerden kaymaya başlamıştı. Gözleri kararan genç adam, en sonunda bayıldı.

BİRİNCİ BÖLÜM ÖLÜMCÜL GEÇİT

Tom, kolunun ucuyla alnını sildi. Krestor'la dövüşmek tüm enerjisini tüketmiş olsa da dinlenecek vakti yoktu. Kendisini bekleyen mücadeleleri düşünerek kılıcına baktı. Krestor'un asidi, kılıcını eritip neredeyse kullanılmaz hale getirmişti.

Asil atı Fırtına'nın sırtında dağdan inmeye başlamışlardı. Kurtları Gümüş ise bir kayadan diğerine zıplayarak

arkalarından geliyordu. Gövdesini yere yakın tutarak ilerliyor, sarı gözleriyle etrafı dikkatle izliyordu.

Tom, başını çevirip arkasında oturan Elenna'ya baktı. Elenna, kayalık yolun sonundaki düzlükte son bulan bayırları tarıyordu.

“Kendime sürekli burasının Avantia olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyorum,” dedi kız. Tom, dostunun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Tavanja Krallığı, evleri olan Avantia Krallığı'nın bozulmuş haliydi. Avantia'nın camdan göğünde pek çok geçit bulunuyordu. Bu geçitler, Canavarları evlerinden koparmış ve tamamen yabancı oldukları başka topraklara atmıştı. Bu yeni topraklarda korkudan çıldıran Canavarlar, buldukları

yeri altüst ediyorlar, karşılarına çıkan her şeye vahşice saldırıyorlardı.

Daha da kötüsü, büyük düşmanları Malvel, bu karmaşayı fırsat bilmiş, iyi Kral Henri'yi tahtından etmişti. Tom, ancak bu Canavarları yenerse krallığı eski düzenine kavuşturabilirdi. Canavarları yendikten sonra ise sıra Malvel'e gelecekti.

Neyse ki krallığın iyi büyücüsü Oradu, Tom ve Elenna'nın yardımlarıyla eski gücüne kavuşmaya başlamıştı. Tom, şimdiye dek üç Canavarı yenmişti ve onun her galibiyetiyle Oradu'nun eşyaları sahibine geri dönüyordu. Üç Canavarı yenerek büyücünün elbisesini, şapkasını ve son olarak da büyü esasını geri almışlardı.

Oradu, sıradaki Canavarın adının Madora olduğunu söylemişti.

Ama Canavarı nerede bulacaklardı?

Tom, sihirli haritayı gömleğinin içinden çıkardı. Bu haritayı ilk Görevinde atının eyer çantasında bulmuştu ve harita şimdiye dek Canavarların yerini doğru göstermeyi başarmıştı.

Haritanın kapağındaki altın işlemeli, soğuk plakalara dokununca ürperdi. Haritayı açtıktan sonra, onları canavara götürecek olan kehribar rengi yolun belirmesini beklemeye başladı. Fakat yol daha belirmeden, Elenna'nın elini omzunda hissetti.

“Galiba bu defa haritaya ihtiyacımız olmayacak,” dedi Elenna. “Şuraya baksana!”

Kız, önlerinde uzanan geniş Tavanja düzlüğünü işaret ediyordu. Güneş artık batmaya başlamıştı ve hava hızla

kararıyordu. Gölgeler, yeni bir kötülüğün habercisi gibi uzadıkça uzuyorlardı.

Tom, kararan camdan gökyüzünün altında yeni bir geçidin belirdiğini gördü. Geçit kocaman, kapkara bir yaraya benziyordu. Kenarında dolanan kızıl ve mor bulutlarda sarı, mavi ve yeşil şimşekler çakıyordu.

“Bir an önce oraya gitmeliyiz,” dedi Tom. Hemen Fırtına'nın dizginlerine asıldı ve dağdan aşağı dörtnala inmeye başladılar. Elenna, Tom'a sıkıca sarıldı. Heyecanla havlayan Gümüş ise hızla dostlarını takip ediyordu.

Fırtına, taşlık dağ yolundan düzlüğe inince, dört bir yana toprak ve çim parçaları sıçratarak yola devam ettiler. Tom, başını kaldırıp gökyüzündeki çirkin geçide göz gezdirdi.

Geçide yaklaşınca, dizginlere iyice asıldı. Elenna da düşmemek için Tom'un beline daha sıkı sarıldı. Karşılarına aldıkları rüzgâr aniden öyle şiddetlenmişti ki, Tom eyerden savrulmamak için büyük çaba harcıyordu.

“Malvel'in işi bu!” diye bağırdı Elenna. “Doğayı bize karşı kullanmaya devam ediyor!”

Tom, başını sallayarak arkadaşına katıldı. Malvel'in Tavana üzerindeki gücü o kadar

fazlaydı ki toprağı, suyu ve şimdi de havayı kontrol edebiliyordu.

“Aşağı inmeliyiz!” diye bağırdı Tom, Elenna’ya. “Fırtına’yı kendimize siper ederiz.”

Hemen aşağı atlayıp Fırtına’yı çevirdiler ve rüzgârdan korunmaya çalıştılar. Fırtına’nın koca gövdesine rağmen, amansız rüzgâr, Tom ve Elenna’yı bir kırbaç gibi dövmeye devam ediyordu. Rüzgârın uğultusu daha da artmıştı. Fırtına, rüzgâra karşı dayanmaya çalışsa da sendeliyordu. Gümüş de sahibesinin yanına gelmiş, kulaklarını geriye yatırarak gövdesini yere yapıştırmıştı. Dişlerini göstererek hırlamaya başladı.

Tom, kurdu neyin kızdırdığını görmek için başını kaldırdı.

Rüzgârın içinden bir şey, korkunç bir hızla onlara doğru yaklaşıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

FIRTINAYA YOLCULUK

Dev bir çalı topağıydı bu!

Tom uğuldayan rüzgârın uçurduğu çalı topağından kurtulmak için kendini yana attı.

Tam ayağa kalkmıştı ki Elenna'nın, "Dikkat et!" diye bağırdığını duydu.

O sırada ikinci bir topağın çarpmasıyla dizlerinin üzerine düştü.

Tom, acıyla dişlerini sıktı. Bu, sıradan bir çalı topağı değildi. Rüzgârla savrulan topaklar dikenlerle kaplıydı ve çarpan son topak, kıyafetlerini yırtıp dizlerini kanatmıştı.

Aniden beliren üçüncü topak Tom'a çarpıp onu yere düşürünce Fırtına korkuyla kişnedi. Tom'un kıyafetleri parçalanmaya devam ediyordu.

Bitmek bilmeyen çalı topakları çıldırmış gibi Tom ve arkadaşlarının üzerine gelirken, Gümüş kurtulmak için uluyarak bir o yana bir bu yana sığıyordu. Şahlanıp ön bacaklarını savuran Fırtına'nın göz bebekleri ise korkudan kaybolmuştu.

Tom, uğuldayan rüzgârla çatırdayan topakların arasından, "Bu tarafa!" diye bağırarak Elenna'nın sesini güçlükle duyabildi. Yerden kalkmadan başını çevirdi ve dostunu görmeye çalıştı.

Elenna, kendine sığınacak bir çukur bulmuş, içeriden ona el sallıyordu.

"Geliyorum!" diye bağırarak Tom, Fırtına'nın sırtına atlayıp onu çalılardan güvenle uzaklaştırdı. Sonra, bir kolunu gözlerine siper edip kendisini Elenna'nın

bulunduğu çukura attı. Ne yazık ki çukura ancak ikisi sığabiliyordu.

Elenna, “Gümüş! Hemen kaç buradan!” diye bağırdı. Sahibesinin sözlerini anlayan kurt, hızla uzaklaşmaya başladı.

“Bu gerçekten Malvel’in işi, eminim artık,” dedi Tom nefes nefese. “Daha önce nehirde ve kayalarda olduğu gibi, bu defa da çalıları bize karşı kullanıyor.”

Uğuldayan rüzgârı, olanca sesiyle bağırarak bastırmaya çalışan Elenna, “Onun kötü büyüsüne karşı ne yapabiliriz?” diye sordu.

Çukurun içinde yere yatan Tom, “Şu an için hiçbir şey...” diye yanıtladı. “Beklemekten başka çaremiz yok.”

Çalı topakları, uğuldayan rüzgârla beraber uzunca bir süre daha üzerlerine

yağmaya devam etti. Hava yavaşça kararırken, Tom'un karnı guruldamaya başlamıştı. Bu saldırı hiç bitmeyecek miydi? Elenna ve Tom, gece yaklaşırken endişeyle birbirlerine baktılar. Malvel'in kötü büyüyle şiddetlenen rüzgâr, çalı topraklarını hâlâ birbiri ardına uçurup duruyordu.

Rüzgâr tıpkı başladığı gibi aniden durunca, Tom ayağa fırlayıp yumruğunu göğe doğru kaldırarak, "Beni duyduğunu biliyorum Malvel!" diye bağırdı.

"Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, beni durduramayacaksın!"

Tom, kötü büyücünün yanıt vermesini bekledi. Fakat düzlük eski sessizliğine bürünmüştü ve gökteki geçit, tüm kötülüğüyle parlamaya devam ediyordu.

Gümüş ve Fırtına, sahiplerine doğru koşmaya başladılar. Tom'un kıyafetleri paramparça olmuştu ve yaralarından kan damlıyordu. Neyse ki kötü yaralanmamıştı.

Elenna, giysisindeki tozları silkelerken Tom, "Sen iyi misin?" diye sordu. Elenna omuz silkti. "Felaketi atlattığımıza göre iyiyim... Eee! Hadisene? Göreve devam edelim."

Fırtına'ya bindiler ve hızla üzerinde birkaç tepenin bulunduğu düzlüğe doğru gitmeye başladılar. Geçitten yayılan ürkütücü ışık, yollarını aydınlatıyordu.

Gökyüzündeki yarığa şimdi daha da yaklaşmışlardı. Başlarının üzerindeki bulutlardan şimşekler yağıyordu.

"Sence gece vakti fırtınaya girmemiz güvenli mi?" diye sordu Elenna.

Başını sallayan Tom, “Güvenli olmasa da biz tehlikeden hiç kaçmadık ve şimdi de kaçmaya niyetim yok,” dedi. Sonra bakışlarını Elenna’ya çevirdi. “Göreve başladığımızdan beri Canavarları hep geçitlerin yakınında bulduk. Madora’nın buralarda olduğuna adım gibi eminim. Savaşmaya sen de hazırsın, değil mi?”

“Tabii ki!” dedi Elenna.

Fırtınaya doğru at sürmeye devam ettiler. Hiç yağmur yağmasa da gök gürlüyor, şimşekler tüm güçleriyle yeri dövmeye devam ediyordu.

“Dur! Kim var orada?”

İki iri yarı adam, yıldızların ışığıyla aydınlanan dağ eteğinde duruyordu. Göz alıcı zırhlarından ikisinin de asker olduğu anlaşılıyordu. Durdukları tepeden aşağı

atladıktan sonra mızraklarını Tom'la arkadaşlarına doğrultarak ilerlediler.

Askerlerden biri mızrağının sivri ucunu, ona hırlamakta olan Gümüş'e çevirip, "Hemen attan inin!" diye bağırdı. "Şu aptal hayvanını da geri çek!"

"Sakin ol, Gümüş!" dedi Elenna.

Tom, hemen plan yapmaya başlamıştı. Erimiş kılıcından geriye kalanların onu ve arkadaşlarını silahlı askerlere karşı koruyamayacağını biliyordu.

"Dediklerini yapmak zorundayız," diye fısıldadı Tom. "Ama ben işaret verince Gümüş'e, saldırmasını emret."

Aynı asker, "Susun!" diye araya girdi. "Nathan! Bağla şunları."

"Aşağı inin!" diye bağırdı ikinci asker. "Dediklerimizi yaparsanız size zarar vermeyiz."

Tom ve Elenna, Fırtına'nın sırtından aşağı atladılar. "Telaşlanma oğlum," diye mırıldandı Tom.

"Gözünü onlardan ayırma, Peter," dedi Nathan.

Peter, mızrağını Tom ve Elenna'ya doğrultup "Merak etme," dedi. "Sen yeter ki düğümü sıkı at! Tavana'nın en çok aranan kaçaklarını Malvel'e teslim ettiğimizde alacağımız ödülü bir düşünsene!"

Tom, adamı süzdü. Demek kim olduklarını biliyorlardı.

Nathan, elinde iple Tom ve Elenna'ya yaklaştı.

O sırada Tom, hafifçe Elenna'ya doğru eğilip, "Şimdi!" dedi.

Elenna, hemen kurduna döndü ve keskin bir ıslık çaldı. Gümüş, ne yapması gerektiğini biliyordu; aniden öne atılıp Peter'in kolunu ısırdı.

Diğer askerin çıığığını duyan Nathan, hemen başını çevirdi. Beklediğı fırsatı yakalayan Tom da kılıcını çekip, kabzasını Nathan'ın başının arkasına indirdi.

Yere yığılan Nathan, mızrağını düşürmüştü.

Elenna, Gümüş'ün yardımına koşarken, Tom, yerdeki mızrağı aldı. Acıyla kıvranan Peter de sonunda çaresiz, mızrağını bırakmıştı.

Tom, iki askere sırtıp, “Şimdi de siz bizim elimizdesiniz!” diye gürledi. “Sakın kurtulmaya çalışmayın. Yoksa sonuçlarına katlanırsınız!”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM YÜZLERCE DÜŞMAN

“Acıyın bize!” diye ağlamaya başladı Peter.

“Biz sadece gözcüüz. Sizin canınızı *gerçekten* yakmayacaktık.”

“Ama bizi Malvel’e verecektiniz?” diye yanıtladı Tom. “Sence Malvel bizim canımızı yakmayacak mıydı?”

Korkuyla dudaklarını ısıran adam, cevap veremedi.

“Merak etmeyin,” dedi Tom. “Bizler soğukkanlı katiller değiliz. Elenna, Gümüş’ü geri çağırır mısınız?”

Elenna tekrar ıslık çalınca Gümüş, adamın kolunu bıraktı. Peter, yüzünü ekşiterek kolunu sıvazlamaya başladı.

Nathan ise başının arkasını tutarak ayağa kalkıyordu. “Malvel, tüm ordusunu peşinize taktı,” diye söylendi. “Kaçabileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

“Şu orduyu göster de biz de görelim!” dedi Elenna öfkeyle.

Adam pis pis sırtarak, “O kadar istiyorsanız şuraya çıkın da kendi gözlerinizle görün öyleyse,” diye karşılık verdi.

Tom hemen Elenna’ya dönüp, “Dikkat et, kaçmasınlar,” dedi. Elenna, okunun ucunu adama doğrulttu. “Eğer ikisinden biri hareket edecek olursa, Gümüş’e tekrar saldırmasını emret!” diye ekledi Tom.

Sonra, alacakaranlıkta dengesini kaybetmemeye çalışarak dikkatle yukarı tırmandı. Gördüğü manzara karşısında kalbi, göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Geçidin tüyler ürpertici ışığıyla aydınlanan düzlükte yüzlerce asker vardı. Tom, askerler onu görmesin diye hemen eğildi. Neyse ki, ordunun en önündeki asker bile onu göremeyecek kadar uzaktaydı. Tepeden tırnağa silahlı olan bu ordu, geçide doğru uygun adım ilerliyordu.

Aşağı inen Tom, Elenna'dan yanına gelmesini istedi.

Gümüş, askerlere göz kulak olurken Tom, gördüklerini arkadaşına anlattı.

Elenna fısıltıyla, "Ama Canavarı nasıl bulacağız?" diye sordu. "Eğer Madora

geçidin yakınındaysa, ona ulaşmak için koca bir orduyu aşmamız gerekecek.”

Tom, bu soruya yanıt verebilmek için tüm plan yapma yeteneğini kullanmak zorunda kaldı. “Ordudan kaçmamız mümkün değil,” dedi. “Onlara görünmeden geçmemiz de bir o kadar zor. O halde belki de onlara katılmamız?”

Elenna'nın kafası karışmıştı. “Ama bizi görür görmez Malvel'e vereceklerdir,” diye fısıldadı.

“Eğer askerler bizi tanımazsa bunu yapamazlar, öyle değil mi?” diye açıkladı Tom. Sonra Nathan ile Peter'i işaret etti. “Kıyafetleri ve miğferleri bize büyük gelecektir ama gece vakti diğer askerlerin bunu fark edeceğini hiç sanmıyorum. Böylece onları kuşkulandırmadan aralarından geçip Canavarı bulabiliriz.”

“Peki Gümüş ve Fırtına ne olacak?” diye sordu Elenna. “Onları saklayamayız ki.”

“Onları yakaladığımızı söyleyebiliriz,” dedi Tom.

“Bu harika bir fikir!” dedi Elenna. Sonra kaşlarını çattı. “Tabii benim erkeğe hiç benzememem başımıza dert açabilir.” Hemen yerden bir avuç çamur alıp yüzüne sürerek “Şimdi biraz daha erkeğe benzedim mi?” diye sordu. Parıldayan gözleriyle çamur maskesinin ardından Tom’a bakıyordu.

“Evet, böyle çok güzel oldu,” dedi Tom gülümseyerek. “Hadi şu kıyafetleri giyelim şimdi.”

İki arkadaş, hızla Fırtına ve Gümüş’ün başında nöbet tuttuğu adamların yanına döndüler.

Emredercesine, “Zırhlarınızla miğferlerinize ihtiyacımız var,” dedi Tom.

Adamlar, bir an tereddüt ettikten sonra çaresiz, zırh ve miğferlerini çıkarmaya başladılar. Peter, Nathan’dan biraz daha ufak tefek olduğu için onun kıyafetlerini Elenna aldı.

Zırh çok rahatsızdı ve miğfer de başına ağır geliyordu.

“Fazla uzaklaşamayacaksınız,” diye söylendi Nathan.

Gülümseyerek, “Görürüz,” dedi Tom.

Adamların ellerini ve ayaklarını, kendi ipleriyle bağlamaya başladılar. Sonra eyer çantasını karıştıran Tom, bulduğu iki bez parçasını adamların ağızına tıkadı. Askerler, düşmanca bakışlarını bir an olsun üzerlerinden ayırmıyordu. Tom, onlara böyle kötü davranmaktan hoşlanmıyordu ama Nathan ve Peter’in komutanlarına seslenmelerini göze alamazdı.

“Asker dostlarınızın sizi bulup kurtaracağından eminim,” dedi. Sonra Elenna’ya dönüp, “Fırtına’nın sırtına binmeyelim,” dedi. “Gümüş ve Fırtına’nın boynuna ip bağlarsak daha inandırıcı olur.”

Kıskıvrak bağlanıp ağızları tıkanmış askerleri arkalarında bırakarak, hayvan dostlarıyla beraber tepeden düzlüğe inmeye başladılar.

İleride, askerlerin gece için kamp kurmaya başladıklarını görebiliyorlardı. Kızıl çadırlar kurulmaya başlanmıştı ve askerler yaktıkları ateşlerin etrafında toplaşıyordu.

Kurduna endişeyle bakan Elenna, “Bu, Gümüş’ün hiç hoşuna gitmedi,” dedi. Zavallı kurt boynundaki ipi çekiştiriyor, arada kemirmeye çalışıyordu.

Tom, Fırtına’nın sırtını okşayarak, “Hepimizin iyiliği için buna katlanmak zorundalar,” diye açıklamaya çalıştı. “Size hiçbir zarar gelmeyecek dostlarım, söz veriyorum.”

Dört arkadaş, en yakındaki kampa yöneldiler. Ateşin başındaki askerlerin zırhları ve silahları, alevlerin ışığında parlıyordu.

Tom, ödünç miğferinin altından etrafına göz gezdirirken *umarım bu kıyafetler onları kandırmaya yeter*, diye düşündü. Kalbi, yerinden çıkacak gibiydi. *Eğer askerleri kandıramazsak doğruca Malvel'in zindanına gidiyoruz demektir!*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM DÜŞMANLARIN ARASINDA!

Kampa varmak üzereyken karşılarına bir asker çıktı. Hemen mızrağını çevirerek yaklaştı ve sert bir sesle, “Siz de kimsiniz?” diye sordu.

Sesini kalınlaştıran Tom, “Gözcü grubuyuz,” diye yanıtladı. “Ben Nathan. Bu da Peter.”

Karşılarındaki asker, Tom ve Elenna’yı tepeden tırnağa süzdü. “Bu hayvanları

nereden buldunuz? Kaçakların atıyla kurduna çok benziyorlar.”

“Zaten öyleler,” diye yanıtladı Elenna. O da sesini kalınlaştırmıştı. “Kaçaklarla karşılaştık ama hayvanlarını geride bırakıp kaçtılar.”

“Ne kadar da korkaklarmış,” dedi asker. “Kız, kurduna bu kadar az değer veriyormuş demek...”

Tom, Elenna'nın omuzlarının öfkeyle dikleştiğini görebiliyordu.

Elini Tom'un omzuna koyan asker, "İyi iş çıkarmışsınız," dedi. "Atları olmadan uzun süre kaçamazlar. Hangi yöne gittiler?"

Tom, geldikleri yönün aksini işaret etti. Gerçek Nathan ve Peter'in bu kadar çabuk bulunmasını istemiyordu.

"Arkalarından bir birlik göndereceğim," dedi asker. "İyi bir yemeği ve dinlenmeyi hak ediyorsunuz. Hayvanları ateşin yanına bağlayabilirsiniz."

"Tamam," dedi Tom. "Umarım şu kaçakları bir an önce yakalarız."

Tom ve Elenna, hayvan dostlarıyla beraber, düşmanlarının kampına doğru ilerlemeye devam ettiler.

"İyi idare ettin," diye fısıldadı Tom.

"Sen de," dedi Elenna. Üzgün üzgün

kurduna bakıyordu. “Umarım dostlarımız biraz daha sabredebilirler.”

“Onlara zarar gelmesine izin vermeyeceğimizi biliyorlar,” dedi Tom.

Ateşin başına geldiklerinde, askerlerin çoğunun burada dinlendiğini gördüler.

Geldiklerini gören bir asker, “Tebrik ederim dostlar!” diye bağırdı.

“Hayvanları yakalamanız çok iyi oldu!” diye ekledi bir diğeri de. “Hadi, onları kazığa bağlayın da bize katılın!”

Fırtına ile Gümüş'ü kazığa bağlayan Tom ve Elenna, askerlerin yanına oturdular.

Gece iyice çökmeye başlayınca diğer askerler de düzlüğün soğğundan kaçmak için ateşin başına geldiler. Zayıf ateşin ışığında, askerlerin yüzleri tam seçilmiyordu. Bir kısmının üzerinde, hareket ettikçe parıldayan örme zırhlardan

vardı. Diğerleri ise sıradan, dövme zırhlardan giiyorlardı.

Doğuda kalan geçit, tüm kötülüğüyle parlıyor, içinde şimşekler çakmaya devam ediyordu.

Ateşin üstüne kocaman bir kazan asılmıştı. Kazanın başındaki adam ise yakalanan tavşanların derisini soyup parçalara ayırdıktan sonra sebze suyla dolu kazana atıyordu.

Hemen yanlarında oturan asker, “Malvel’in ordusuna katılmak için epey genç görünüyorsunuz,” dedi.

“Yeni katıldık,” diye yanıtladı Tom. “Savaşacak yaşa geldik ne de olsa.”

Başka bir adam kahkaha atarak, “Pek de cesurmuşsunuz,” dedi. “Nerelisiniz bakalım?”

Kalabalıktan biri araya girdi. “Nereli oldukları ne fark eder? Şu orduda hepimiz aynı saçma işin peşinde koşturup duruyoruz.”

Tom, adama hayretle baktı.

Omzunun üzerinden onlara bakan bir asker, “Sessiz ol!” diye bağırdı. “Öyle konuşma, yoksa başımız derde girecek!”

“Başımıza daha ne gelecek yahu!” diye yanıtladı adam. “Malvel, krallığın kurtarıcısı olduğunu söyleyerek tahta oturdu. Ama bu işte bir bit yeniği var gibi geliyor bana. Kral Henri’nin krallığın başına dönmesinden başka kurtuluşumuz yok!”

Tom, Elenna’nın elini kolunda hissetti. Başını çevirince, arkadaşının adamı can kulağıyla dinlediğini gördü.

Kalabalıktaki başka bir asker, “Doğru söylüyorsun!” diye bağırdı. Sonra gökyüzünü

işaret etti. “Şu korkunç yarıkların biri bile yoktu eskiden, hatırlamıyor musunuz?”

İlk adam bekletmeden, “Hatırlamaz mıyım!” diye yanıtladı. “Söylentilere göre, içlerinden yaratıklar düşüyor ve önlerine çıkan her şeyi yakıp yıkıyorlarmış.”

Yanlarından geçen bir komutan, “Kapayın çenenizi, sizi ahmaklar! Bu saçmalığı devam ettiren ilk kişi kendini zindanda bulur!” diye gürledi.

Adamlar kendi aralarında söylenirken, komutan hızlı adımlarla uzaklaştı.

Tom’un yanında oturan asker, “En azından ordu sayesinde aç ve açıkta değiliz,” diye devam etti. Sonra başını salladı. “Oğlum Jude, ben olmadan karnını nasıl doyuruyor acaba? Aklım hep onda...”

“Burası da dışarıdan daha iyi durumda sayılmaz,” dedi adamlardan biri. “Kuru ekmek ve bir deri bir kemik kalmış tavşanları kemirmekten başka bir şey yapmıyoruz. Karnım kurt gibi açken midemin gurultusundan ne söylediğimi bile duyamıyorum!”

“Kurt demişken,” dedi bir diğer adam. Gözlerini Gümüş ve Fırtına'nın bağlı olduğu kazığa çevirdi. “Eminim şu ikisinden bol bol et çıkar.”

Diğer askerler de aç gözlerle başlarını hayvanlara çevirdiler.

Ateşin yanından kalkan bir adam kılıcını çekerek, “Hem de nasıl!” diye ekledi. “Evet dostlarım, kimler gerçek bir ziyafete hazır? At ve kurt eti, şu aç mideme öyle güzel gelecek ki...”

Tom, adama endişeyle baktı. Malvel'in askerleri, Fırtına ve Gümüş'ü gerçekten öldürecekler miydi?

BEŞİNCİ BÖLÜM TEHLİKELİ GÖLGE

Elenna, ayağa fırlayıp, “Bu hayvanları öldürmek için aptal olmamız lazım!” diye bağırdı. “Eğer sağ kalırlarsa, kaçakları tuzağa çekmemizi sağlayabilirler.”

“Açgözlülüğünüz yüzünden kaçakların kurtulmasına gerçekten izin mi vereceksiniz?” diyerek arkadaşına katıldı Tom. “Malvel bunu duyarsa size neler yapar, düşünebiliyor musunuz?”

Az önce kılıcını çeken adam, hayvanlara doğru koşup, “Sürekli aç gezmektense ölmeyi tercih ederim!” diye bağırdı. “Artık doğru düzgün yemek yemek istiyorum!”

Adamı kolundan yakalayan Tom, bakışlarını ona dikip kararlı bir sesle, “Hayır! Bunu yapmana izin veremem!” dedi.

Başka bir asker daha ayağa kalkıp, “Doğru söylüyorlar Brant!” diyerek Tom’a katıldı. “Bugünlük tavşanla yetinsek de olur. Yarın kaçakları bulduğumuzda, istediğin eti yiyebilirsin.”

Brant, bir an öfkeyle Tom’a baktı. Sonra kılıcını kınına sokup yerine oturdu. Tom ve Elenna da ateşin başına döndüler. Ucuz atlatmışlardı.

Herkes sakinleşince Tom, Elenna’ya doğru eğilip, “İlk fırsatta gitmeliyiz, burası çok tehlikeli olmaya başladı,” diye fısıldadı.

Elenna da başını sallayıp, “Aklıma bir fikir geldi,” diye yanıtladı.

Az önce tavşanları kazana atan adam, “Yemek hazır!” diye bağırip geniş kepçeyi kazana daldırdı. Kaynar çorbadan bir yudum alınca yüzünü ekşitti. “Tadı bulaşık suyu gibi, ama ne yapalım,” diyerek, ateşin yanındaki ekmek parçalarını gösterdi. “Bol bol ekmek banarsınız artık.”

“Hey, bekle bir dakika,” diyerek araya girdi Elenna. Gülümseyerek, “Yanıma baharat ve tatlandırıcı ot almadan asla yola çıkmam,” dedi ve küçük çantasını açıp otları birbiriyle karıştırmaya başladı.

Gözleri parlayan aşçı, “Harikasın dostum!” dedi. “Yemeğin tadı az da olsa düzelir belki!”

Ayağa kalkan Elenna, karıştırdığı otları kazana atarken, “İyice karıştırmayı

unutma,” dedi. “Böylece otlar daha fazla lezzet verir ve tadını herkes alabilir.”

Tekrar yerine oturdu ve Tom'a göz kırparak, “Sakın çorbadan içme!” diye fısıldadı.

Yemek dağıtıldıktan sonra Tom ve Elenna çorba kâselerinin üzerine eğilip iştahla yiyormuş gibi yaptılar. Kazandan yayılan güzel yemek kokusu çevredeki kamplara da ulaşmıştı. Çok geçmeden, diğer kamplardan askerler de kazanın başında sıraya girdiler.

Artık Elenna ve Tom'un beklemesi gerekiyordu.

Tom'un hemen yanında oturan adamın yere devrilip horlamaya başlaması çok sürmedi.

Elenna'nın otları, bir kamp dolusu askeri yere sermeyi başarmıştı!

Gece ilerledikçe daha çok adam uyuyakaldı. Artık tüm kamp, horlama sesleriyle dolup taşıyordu.

Tom, dikkatle etrafına bakındı. Kampta onlardan başka uyanık kimse kalmamış gibiydi. Düzlüğün ilerisinde başka kamplar da vardı. Ama Tom, onlara görünmeden sıvışabileceklerinden emindi.

Ateşin başından kalktılar ve Fırtına ile Gümüş'ün bağlı olduğu kazığın başına döndüler.

Kurdun yanına gelen Elenna, işaret parmağını dudağına götürerek, "Sakın ses çıkarma Gümüş!" dedi.

Hayvanlar, tekrar özgür kaldıkları için çok mutlu olsalar da, çit çıkarmadılar. Tom, uyuyan askerlerden birkaç su matarası ve biraz ekmek aldı.

“Ya silahları?” diye sordu Elenna.

“İyi fikir,” dedi Tom heyecanla. Hemen gidip bir mızrak alan Tom’u takip eden Elenna da bir kılıç ve kalkan bulmuştu. “Canavarın karşısına silahsız çıkmaktan kurtulduğumuz çok iyi oldu,” dedi.

Tom, Fırtına’yı kampın çıkışına kadar götürdü. Hemen arkalarında da sessiz adımlarla ilerleyen Elenna ve Gümüş vardı. Uyuyan askerlerden iyice uzaklaştıktan sonra Fırtına’nın sırtına atladılar.

Tom, "Haydi oğlum!" diye bağırınca düzlükte hızla ilerlemeye başladılar.

Çok geçmeden açıklığa varmışlardı.

Malvel'in ordusunu atlatmayı başardık, diye düşündü Tom. Şimdi Canavarı bulup Görevi tamamlamalıyız!

Tavania'nın gökyüzü, gece vakti olmasına rağmen, geçitten yayılan ışıklar sayesinde apaydınlıktı.

"Şu ilerideki de nedir?" diye sordu Tom. Aniden şimşek çakınca, ileride, insan eliyle yapıldığı belli olan bir yapı ortaya çıkmıştı.

"Emin değilim," dedi Elenna. Şimşegin ışığı gözünü almasına rağmen, ileride ne olduğunu görmeye çalışıyordu. "Hayvanlar kaçmasın diye yapılan çitlere benziyor sanki."

Yaklaşmaya devam ettikçe, Tom, arkadaşının haklı olduğunu gördü.

Fakat karşılaştıkları manzara, gerçekten korkunçtu. Çitlerin bir kısmı kırılmıştı ve düzinelerce hayvan, yerde kanlar içinde yatıyordu.

Fırtına, güçlü toynaklarını kullanarak, endişeyle yeri dövmeye başladı. Havayı koklayan Gümüş ise yaklaşan tehdidin kokusuyla huysuzlanmaya başlamıştı.

Telef olmuş ineklerin arasından geçerken, “Bu korkunç,” diyerek yutkundu Elenna. “Canavar, bunca hayvanı yemek için öldürmemiş. Peki, böyle bir şeyi neden yapmış olabilir?”

“Ben de bilmiyorum,” diye yanıtladı Tom. Mızrağını sıkıca kavramıştı. “Ama bu katliamın sebebi ne olursa olsun, bizim Görevimiz Canavarı bulup yenmek.”

Kanlı toprakları arkalarında bırakıp ilerlemeye devam ettiler. Çok geçmeden,

minik bir tepenin eteğine geldiler. Tepede değişik şekillerde, ilginç taşlar vardı. Rüzgâr ve yağmurun şekillendirdiği bu taşlar, donakalmış insanlara benziyordu.

Tom, elinde olmadan ürperdi. Geçidin altındaki düzlükte ilerlerken, taşların sessizce onları izlediğini düşünmek, tüylerini diken diken ediyordu.

Gümüüş, aniden yavaşça inledi.

Elenna'nın bileğini çabucak yakalayan Tom, mızrağının ucuyla taşlardan birini

işaret etti. “şurada bir şey hareket etti! Sen de gördün m?”

Telaşlı bir gölge, hızlı hareketlerle bir taştan diğerine atlıyordu.

“Sence o gölgenin neye ait olduğunu öğrenmeli miyiz?” diye fısıldadı Elenna.

Tom, başıyla onayladı. “Farklı taraflardan yaklaşalım. Böylece bizden kaşamayacaktır.”

Kılıcını ve kalkanını hazırlayan Elenna, Fırtına'nın sırtından indi ve diğer yana ilerlemeye başladı.

Mızrağını koltukaltına yerleştiren Tom ise Fırtına'yı kayalara doğru sürdü.

Hızlı hareketlerle yer değiştirmeye devam eden gölgenin neye ait olduğunu hâlâ anlayamamıştı.

Fırtına'yı aniden mahmuzlayarak, “şimdi!” diye bağırdı Tom. Kişneyen at,

hızla yokuşu tırmanmaya başladı. Tepeye ulaşınca Fırtına'yı durduran Tom, hemen attan inip taşlara doğru koştu.

Tom'un sol yanında beliren Elenna da kılıcını kaldırmış, koşuyordu. Fakat Tom, ürkütücü bir pofurdama sesi duyunca, durup mızrağını indirdi. O sırada çakan şimşekle her yer aydınlandı ve Tom, karşısındakinin paniğe kapılmış bir at olduğunu gördü. Zavallı at, taşların arasında koşuşturuyor, kendini bir o tarafa, bir bu tarafa atıyordu!

“Atın sırtında biri var!” diye seslendi Elenna. “Galiba yaralı!”

ALTINCI BÖLÜM YARALI YABANCI

Tom, hemen yabancı ata doğru koşmaya başladı. Korkuyla şaha kalkan hayvan, toynaklarını savuruyordu. Fakat Tom, ölümcül toynakları ustalıkla savuşturup atın gemini kavradı.

At gerilemeye başlayınca, alçak sesle, "Sakin ol," diye mırıldandı. "Artık güvendesin, meraklanma."

At sakinleşince Elenna, koşarak yanlarına geldi. Karşılarındakinin Canavar olmadığını

görünce kılıcını kemerine geri sokmuştu. Binici, baygın halde atın sırtında yatmaya devam ediyordu.

“Onu indirmeme yardım et,” dedi Tom.

“Düşmemek için, dizginleri sıkıca ellerine dolamış,” diyen Elenna, deri şeritleri hızla çözmeye başladı.

Tom ve Elenna, genç biniciyi dikkatle eyerden indirdiler ve yaraları yere değmesin diye yan yatırdılar. Binicinin kıyafetinin arkasının paramparça olduğunu görünce ikisi de dehşetle birbirlerine baktılar. Binicinin sırtında, üç tırnağın açtığı, derin ve kanlı bir yara vardı.

Yerde titreyerek yatan binicinin bir şey mırıldandığını fark ettiler.

“Ne diyor?” diye sordu Elenna.

Tom, kulağını genç adamın dudaklarına yaklaştırıp dinlemeye başladı. Sonra başını kaldırıp, “Bilmiyorum, anlayamadım,” dedi. “Eyer çantamdan matarayla ekmeği getirir misin? Bir şeyler yerse kendine gelir belki.”

Tom, genç adamın bembeyaz olmuş yüzünü daha yakından incelemeye başladı. Zavallı gencin yaraları berbat haldeydi. Acaba sabahı görebilecek miydi?

Elenna'nın, eyer çantasından ekmek ve suyu almasıyla dönmesi bir olmuştu. Tom, ekmeği suya batırıp binicinin ağzına bıraktı. Genç adam, ağzındaki lokmayı yavaş da olsa çiğnemeye başlamıştı.

Tom ve Elenna, yaralı biniciyi ellerinden geldiğince rahat ettirmeye çalışırken Gümüş ve Fırtına da yanlarına geldiler.

“Kim bu sence?” diye sordu Elenna.

Etrafına bakınan Tom, “Bilmiyorum ama atının eyerine asılı bir çanta var,” dedi. “Belki çantada bize ipucu verebilecek bir şeyler vardır?”

Biraz sonra, Elenna elinde çantayla döndü ve içini hızla karıştırmaya başladı. “Bir kement ile kuş sapanından başka bir şey yok,” dedi. “Bu bir çoban olabilir mi sence?” Sonra bakışlarını Tom’a çevirdi. “Yanından geçtiğimiz çitlerle bir ilgisi var mıdır dersin?”

Tom, başını sallayıp, “Binici tek başınaymış,” dedi. “Sığır çobanları hayvanları genelde kalabalık güderler. Sanırım bu bir sığır hırsız. Ne de olsa, buradaki insanlar açlıktan her şeyi yapabilecek haldeler.” Bir an durdu. “Yine de... Sapan ve kement sende dursun. İleride işimize yarayabilirler.”

Tom, bakışlarını doğuya çevirdi. Güneş ışığı, uzaktaki tepelerin ardından hafifçe belirmeye başlamıştı. “Gün doğuyor,” dedi Elenna’ya.

Arkadaşı ürperdi. “Ama hava hâlâ çok soğuk! Keşke bir ateş yakabilseydik.”

Kemendi omzundan geçiren Tom, “Yeterli odunumuz ve yakacağımız olsa bile ateş yakmak çok tehlikeli,” dedi. “Çünkü ateşi yaktığımız anda askerler yerimizi bulu...” diyordu ki sözleri, yerdeki genç adamın inlemesiyle kesildi. Binici, yüzünü acı ve korkuyla buruşturarak kesik kesik, “Dev yaratık,” dedi. “Düzlükte... Acımasız...”

Tom, elini çocuğun omzuna koyup onu teselli etti. “Tamam... Hepsi geçti. Canavardan kaçmayı başardın.”

Güneşin ilk ışıkları, doğuyu yavaşça aydınlatmaya başlamıştı. Tepeye tırmanan Tom, ufuk çizgisinde beliren güneşi selamladı. Hemen yanında da Gümüş vardı.

Fakat akıllı kurt, tehlike kokusu almış gibi havayı kokluyordu.

“Bir şey mi hissettin oğlum?” diye sordu Tom.

Sonra başını kaldırıp etrafını süzdü.

Bulunduğu tepeden tüm düzlüğü görebiliyordu ama Canavardan hiç iz yoktu. Geri döndüğünde, Elenna’yı yaralı gencin başında otururken buldu.

“Kendine geldikçe paniğe kapılmaya başladı,” dedi Elenna. “Yine Canavardan bahsediyor.”

Gümüş, aniden hırlayarak tepeden aşağı inmeye başladı.

Ayağa fırlayan Elenna, arkadaşına, “Gümüş, dur!” diye bağırdıysa da kurdun onu dinlemeye hiç niyeti yoktu. Tom, Gümüş’ün yaklaşık elli adım ilerideki uzun çalılığa doğru koştuğunu fark etti.

Mızrağını kaldırarak, “Bir şey görmüş olmalı,” dedi. Elenna da kılıcını kaparak yanına gelmişti.

Gümüş’ün çalılığa varmasına birkaç adım kala yeniden bir hareketlenme oldu. Çalılıkların arasından aniden fırlayan beyaz bir hayvan kurdun önüne atlayınca Tom çılgınlık attı. Karşısındaki yaratık, bir at arabasının iki katı büyüklüğündeydi ve Tom’un o güne dek gördüğü en hızlı attan bile daha çevik hareket ediyordu.

“Aradığımız Canavar dev bir kediymiş!”
diye bağırdı Elenna.

Korkunç yaratık, sapsarı gözlerini kurda dikti. Uzun pençeleri, gece gibi simsiyahtı. Keskin dişlerle dolu çenesini araladı ve kurda tıslamaya başladı. Beyaz kürkü, diken diken olmuştu.

Madora, nihayet ortaya çıkmıştı!

YEDİNCİ BÖLÜM

CANAVARLA DÖVÜŞ

Madora'nın kara tırnakları, toprakta derin yarıklar açıyordu. Canavar'ın şeytani, sarı gözleri etrafını dikkatle süzmeye başladı. Tom, karşısındaki Canavarın aslında kötü olmadığını, yuvasından koparılıp bu yabancı topraklara atıldığı için öfkeli olduğunu unutmamak zorundaydı. Kemerindeki kızıl yakutun gücüne odaklandı. Böylece, bir anlığına

da olsa Canavarın aklından geçenleri okuyabilecekti. Yakutun gücü sayesinde, bu düzlükte tutsak olmanın Madora'yı ne kadar endişelendirdiğini artık daha iyi anlayabiliyordu. *Onun yeri burası değil,* diye düşündü. *Büyük bir acı çekiyor.*

Ulumaya başlayan Gümüş, Canavar kedinin üzerine sıçradı. Fakat Madora arka ayaklarının üzerinde yükseldi ve tek bir pençe darbesiyle kurdu uzağa fırlattı.

Elenna korkuyla çığlık atınca Madora'nın vahşi bakışları Tom'un dostuna yöneldi. Çevik hareketlerle tepeye tırmanmaya başlayan Canavar, sivri dişlerini göstererek son hızla Elenna'nın üzerine koşuyordu.

Tom, hiç tereddüt etmeden mızrağına uzanıp Madora'ya doğru koşmaya başladı. Canavarın karşısına gelince dizüstü çöküp

mızrağın arkasını yere dayadı ve ucunu düşmanına doğrulttu.

O sırada bir kişneme duyunca arkasına baktı. Yaralı binicinin atı, taşların arasında korkuyla koşmaya başlamıştı.

Madora, yana sıçrayarak Tom'un mızrağından kurtuldu. Kişnemeyi o da duymuştu ve gözleriyle sesin sahibini arıyordu. En sonunda, keskin gözleri, bir taştan diğerine koşan ata takıldı. Canavar, hızla Tom'un yanından ayrılıp atın peşine düştü.

"Tom!" diye bağırdı Elenna. "Canavarı durdurmalısın!"

Ama bu, mümkün değildi; Canavar öyle hızlı hareket ediyordu ki, Tom'un mızrakla bile vuramayacağı kadar uzaklaşmıştı. Peşinden koşmaya çalıştı ama Madora

çok hızlıydı. Siyah pençelerini atın sırtına geçirdiğinde Tom, henüz birkaç adım ilerleyebilmişti. Atın acı dolu böğürtüsü, Canavarın dişleri boynuna saplanınca bıçak gibi kesildi.

Tom, yaralı genci işaret ederek, “Sakla onu!” diye seslendi Elenna’ya. Yerde, güçlkle nefes alan kurduna şefkatle

bakan Elenna, hemen gencin yanına gitti. O, biniciyle ilgilenirken Tom da çabucak taşların yanına koşup Fırtına'nın sırtına atladı. Mızrağını sıkıca kavramıştı.

Silahını kaldırıp Fırtına'yı dörtnala, Madora'nın üzerine doğru sürmeye başladı. Eğer yeterince hızlı davranırsa, avıyla meşgul olan Madora'yı yenebilirdi.

Fakat Madora, Tom'un yaklaştığını görür görmez olağanüstü bir çeviklikle düzlüğe sıçradı. Dişlerinden kan damlıyor, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Fırtına'yı durduran Tom, mızrağını fırlatırsa Canavara zarar verip veremeyeceğini düşünüyordu.

Eğer isabet ettiremezse, silahsız kalacaktı.

Daha çok yaklaşmalıyım, diye düşündü ve kararlı bir sesle, “Koş oğlum!” diye bağırdı Fırtına’ya.

Kışneyen Fırtına, korkusuzca Canavarın üstüne doğru koşmaya başladı. Tom, Madora’ya yaklaşınca, Canavar son anda kenara çekildi. Fakat Tom, bu sırada çok ilginç bir şeyin gerçekleştiğini fark etti. Öfkeyle kükreyen Madora’nın beyaz kürkü aniden diken diken olup, sertleşmiş ve kristale dönüşmeye başlamıştı sanki.

Madora, yana sıçrarken yumuşak karnını Tom’un saldırısına açık bırakmıştı. Tom, Canavarı böyle savunmasız bulmuşken bir an önce saldırmalıydı. Bu fırsatı kaçırmadan hızla hareket eden Tom, mızrağını Canavarın arka ayaklarına fırlattı. Madora’nın aslında asil bir

hayvan olduğunu biliyor, onu öldürmek istemiyordu. Bu yüzden onu yavaşlatacak ama öldürmeyecek bir yeri hedeflemişti.

Ne var ki, mızrağın kristal kürkten geri sektiğini görünce hayal kırıklığına uğradı. Kırılan kürk parçaları, dört bir yana sıçramıştı.

Madora, kükreyerek pençelerini Fırtına'ya doğru savurdu. Tom'un atı hızla dönüp saldırıdan kurtulsa da dengesini kaybederek sendeledi.

Eylerden aşağı savrulan Tom, yerde yuvarlanıp evik bir hareketle ayağa kalktı. Sonra fkeli düşmanına dönüp, “Kolayca pes edeceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun!” diye bağırdı.

Fakat Fırtına'nın başı dertteydi. Madora'nın ölümcül kürkünden saçılan kristal parçalarının bir kısmı, atın n bacaklarına saplanmıştı.

Hemen Fırtına'nın yanına koşan Tom, parçaları çekip çıkarmaya çalıştı. Fakat bunu başaramadan bir tıslama duydu. Arkasına dönünce, üzerinde bir kule gibi yükselen Madora ile karşılaştı.

Canavar kocaman, sarı gözlerini bir an bile kırpmadan Tom'a bakıyordu. Canavarı ilk defa yakından inceleme fırsatı bulan Tom, Madora'nın göz kapaklarının

olmadığını gördü. Dev kediye kendini göstermeden yaklaşmanın bir yolu yok muydu gerçekten?

Fakat Tom, mızrağının yakında olduğunu görünce vakit kaybetmedi ve ileri atılıp silahını kaptı. Mızrağının ucunu Canavara doğrultunca kürkünün eskisi gibi yumuşadığını fark etti. Artık Canavara yeniden saldırabilirdi!

Kürkü neden yumuşadı acaba? Belki de uzun süre kristale dönüşemiyordur? İşte, Madora'nın zayıf yanı da bu demek ki!

Gözlerini ölümcül pençelerden ayırmayan Tom, saldırmak için hamle yaptı. Fakat yana sıçrayan Madora, mızrak saldırısından kolayca kurtuldu. Dev cüssesinden beklenmeyecek bir hafiflikle yere inen Canavar, hiç hız kesmeden

Tom'un üzerine atladı. Kocaman ağızındaki dişlerinden damlayan kan, toprağı ıslatıyordu.

Tom, mızrağını havadaki düşmanına çevirdi. Fakat havada kıvrılan Madora mızrağın sivri ucundan kaçıp, silahın ahşap gövdesini ısırıldı. Mızrak, Canavarın korkunç dişlerinin arasında çatırdayarak parçalanınca, Tom tek silahını da kaybetmiş oldu.

Ama vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Hemen bir kayanın üzerine sıçradı ve mızraktan kalan tahta parçasını tüm gücüyle Madora'nın kafasına indirdi.

Tıslayarak başını sallayan Canavar gerilemeye başladı. Ama gözlerindeki şeytani bakış, hâlâ kaybolmamıştı. Tom, Madora'nın canını yakmayı başarmışken saldırmaya devam edip bu işi bitirmeliydi.

O sırada Elenna'nın, "Sıkıysa bana saldır!" dediğini duydu. Arkadaşı, tepeden aşağı doğru koşuyor, bir yandan da kılıcının kabzasını kalkanına vurarak Madora'nın dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

Acıyla inleyen Madora, yukarı doğru tırmanmaya başladı. Tom da yaralı atını arkasında bırakarak Canavarın peşine düştü. Genç binicinin çantasında bulduğu kement, hâlâ omzuna asılıydı. Koşmaya devam ederken, kemendi çıkarıp başının üzerinde salladı. Canavara arkadan yaklaşırken, bir yandan da, "Madora'yı oyalamaya devam et!" diye bağıırıyordu Elenna'ya.

Eğer Madora'yı kementle taşlardan birine bağlamayı başarırrsa Canavarı yakalamış sayılırlardı.

Elenna, bir o yana bir bu yana koşarak kılıcını savuruyordu. Tom, kemendi başının üzerinde iki kez çevirdikten sonra Canavara fırlattı.

Kement, Canavarın dev boynuna dolanınca Tom, bir an için umutlandı. Fakat Canavar kürkünü yeniden kristale dönüştürünce kement paramparça olup yere düştü.

Tom, daha başka ne yapacağını bilemiyordu. Böylesine güçlü bir düşmanı nasıl yenebilirdi?

Madora kükreyerek üzerine sıçrayınca Tom, kendini son anda yere attı ve Canavar, onun üzerinden uçarak arkasına düştü.

Yeniden ayağa kalktığında, Canavarın bu defa Elenna'ya doğru koştuğunu gördü. Tom'un dostu, arkasına bakıp koşmaya

başladı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Dev yaratık, ona iki adımda yetişmişti.

Elenna, bu defa dönüp savaşmayı denese de Canavar onu tek hamlede yere serip tepesinde tıslamaya başladı.

Tepeden aşağı doğru koşarken korkuyla, “Elenna!” diye bağıırıyordu Tom. Tüm umudunu Elenna'nın üzerindeki çelik zırhın Canavarı bir süre oyalamasına bağlamıştı.

Ama Tom daha yaklaşmadan Canavar, dişlerini Elenna'nın boynuna geçiriverdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM KEDİ FARE OYUNU

Bu korkunç görüntü karşısında Tom'un yüreği ağzına gelmişti. Elenna ölmüş olabilir miydi?

Hayır! Cesur dostu, devasa kedinin korkunç saldırısına direniyordu. Metal zırhın boyunluğu, onu bu ölümcül saldırıdan korumuştı. *Ama daha ne kadar dayanabilirdi?* Kılıcını kaybetmiş olan Elenna'nın kalkanının işe yaramaz halde

sallandığını gören Tom'un aklına bir fikir geldi.

Dev Canavara yaklaşıırken, "Sakın hareket etme!" diye bağırdı Elenna'ya. Madora, bir pençesini Elenna'nın üzerinde tutmaya devam ediyordu ama ısırmayı bırakmıştı.

Elenna, kımıldamadan beklemeye başladı.

Madora, başını tekrar Elenna'ya çevirip kızın bir kolunu dişlerinin arasına aldı ve onu bir kayaya doğru sürükledi. Sonra dişleriyle zırhından tutup, kızı kayanın üzerine çekti.

Canavar, başını kaldırmış, zaferle kükrüyordu. Bir pençesiyle kayaya vurarak, etrafa taş parçaları saçtı. Bu sırada diğer

pençesinin altında yatan Elenna ölü taklidi yapmaya devam ediyordu. *Madora, Elenna'yı öldürdüğünü sanıyor*, diye düşündü Tom. Elenna, en azından şimdilik güvendedi.

Tom, arkadaşının kılıcını kaptı ve kayanın üzerinde zafer dolu bakışlarla

etrafını süzen Canavarı izledi. Sonra küçük bir kaya bulup arkasına sığındı ve gözlerini Canavara dikti. Madora'yı incelerken yaratığın gövdesinde kürksüz, çıplak bir bölge olduğunu fark etti.

“Burası, mızrağımın kristali kırdığı yer galiba,” diye mırıldandı kendi kendine. “Ama bundan nasıl faydalanabilirim?”

Doğuda güneş yükselirken, Tom'un gözü düzlükte oynaşan gölgelere takıldı.

O an, aradığı fikri bulmuştu: *Tabii ya... Gölgeler!*

Gorgon Köpeği Kaymon'dan kazandığı ve kemerinde duran mücevherlerden biri olan beyaz elması hatırlamıştı. Bu elmas, ona gölgesini bedeninden ayırma gücü veriyordu. Fakat bu gücün bir de kötü yanı vardı: Gölgesi, bedenine bağlı değilken,

Tom vücudunu hareket ettiremiyordu. Ama Elenna'yı kurtarmasını sağlayacaksa bu tehlikeyi göze almaya hazırdı.

Tom, diz çökerek tüm gücüyle taşa odaklandı. Gölgesinin yavaşça vücudundan ayrıldığını hissedebiliyordu. Yanı başında diz çöken gölgesi, Tom'un emirlerini bekliyordu artık.

Kayanın üzerindeki dev kediyi işaret ederek, "Canavarı oradan uzaklaştır ve senin peşine düşmesini sağla," dedi. "Git hadi!"

Başıyla onaylayan gölge, bedeninden tamamen ayrıldı ve kayaya doğru koştu. Ardından, zıplayıp kollarını sallamaya başladı.

Madora'nın kafası karışmıştı. Tıslıyor, pençeleriyle üzerinde durduğu kayayı dövüyordu.

Cesur gölge, etrafta gezinip kediyle dalga geçmeye başladı. Canavarın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Dev kedi, gölgenin yaptığı her bir hareketi başıyla takip ediyor, ona göre pozisyon alıyordu. Arka bacaklarını kaldırıp kuyruğuyla kayaya vurmaya başlayınca Tom, onun yakında harekete geçeceğini anladı.

Madora, en sonunda tıslayarak aşağı atladı.

Gölge aniden uçarcasına yer değiştirdi, dev kedi neye uğradığını şaşırды. Öfkeyle tekrar tekrar saldırırsa da Tom'un gölgesi her defasında dans edercesine pençelerinden kurtuluyordu. Madora artık tıslamıyor, kudurmuşçasına kükrüyordu. Ne kadar hızlı saldırırsa saldırısın, düşman gölge pençelerinin arasından kayıp giderek onunla dalga geçmeye devam ediyordu.

Göz ucuyla kayanın üzerine bakan Tom, Elenna'nın yavaş yavaş kendine gelmeye başladığını fark etti. Bu, dostunun kaçması için harika bir fırsattı. Çabucak toparlanan Elenna, kayadan aşağı atladı ve diz çökmüş bekleyen Tom'un yanına geldi. Gölgesi Canavarı oyalarken Tom'un hareket edemeyeceğini önceki Görevlerden biliyordu.

“Artık gölgeni geri çağır,” dedi kız.
“Eğer Canavar sana saldırırsa kendini koruyamayacaksın.”

Tom, gölgesine bakıp sahibine geri dönmesini emretti. Madora'nın son saldırısından da rahatlıkla kurtulan gölge, hızla Tom'a doğru koşmaya başladı.

Ama öfkeden deliye dönen Canavar da gölgenin hemen arkasındaydı.

Tom, bir an Madora ona gölgeden önce ulaşır mı diye düşünüp korktu. Fakat gölge çevik bir hamleyle kayanın üzerinden atlayıp sahibisiyle buluştu. Gölgesini geri alan Tom ürpererek kendine geldi.

Ne var ki, Madora da ona yetişmek üzereydi. Canavar, üzerlerine atlayınca Elenna kalkanı ile kendini korudu.

Madora, iki dostun tam ortasına inmişti. Başını iki yana çeviriyor, ilk önce hangisini öldürmek istediğine karar veremiyordu.

Elindeki kılıcı fırlatan Elenna, “Yakala, Tom!” diye bağırdı.

Sesi duyan Madora, Elenna’ya doğru hamle yaptı. Fakat Elenna, son anda kalkanını kaldırıp sivri dişlerin onu bir kez daha ısırmasını engelledi.

Canavar, Elenna’yı bırakıp Tom’a yöneldi.

Dev pençeleri kenara çekilerek savuşturan Tom, hızla geri saldırdı. Ama savurduğu kılıcı Canavarın kristal kürküne çarpıp geri sekmişti.

Canavar, kılıç tutan kolunu ısırmaaya çalışınca Tom, hemen eğildi. Madora'nın iğrenç kokan nefesini yüzünde hissederken kılıcıyla tekrar saldırdıysa da, devasa dişlere çarpan kılıç hiç zarar veremiyordu. Tom, üzerine doğru gelen pençelerden kurtulmak için hızla geriye doğru takla attı.

Canavarın göz kapakları olmadığı için bir an olsun kırpmadığı gözleri, Tom'un üzerine kilitlemişti sanki. Madora, arka bacaklarının üzerinde yükseliyor, bir saldırı bitmeden yenisi başlıyordu. Dev Canavar yorulmak nedir bilmiyordu sanki. Kaslarının yanmaya başladığını hisseden

Tom, kendi kendine, *buna daha ne kadar devam edebilirim?* diye sormadan edemedi. *Tek bir pençe darbesi bile alsam, öldüm demektir...*

DOKUZUNCU BÖLÜM KRİSTAL PARÇALARI

Tom, bir uluma duyunca omzunun üzerinden arkaya baktı. Gümüş'tü bu! Cesur kurt hayattaydı! Ama kurt yürümeye başlayınca, Tom onun henüz tam olarak iyileşmediğini fark etti. Madora'nın darbesi, sadık dostunu gerçekten sarsmış olmalıydı.

“Hayır, Gümüş!” diye bağırdı Elenna.
“Geride kal! Yoksa Canavar seni parçalara ayırır!”

Kurt, koşarak sahibesinin yanına gitti. Fakat Madora'ya hırlamaya devam ediyordu.

Tom, arkasına doğru, "Canavarın kürkünü parçalamak zorundayız!" diye seslendi. "Onu yenmemizin tek yolu bu."

Bunu söyledikten sonra, Madora ile mücadelesine devam etti. Keskin dişlerle sivri pençelerden kaçmak, artık Tom'u yormaya başlamıştı. Elenna'nın nerede

kaldığını merak ederken üzerine gelen kara pençeden son anda zıplayarak kurtuldu.

Başını çevirince, Elenna'nın geri döndüğünü fark etti. Arkadaşının elinde, yaralı binicinin çantasında buldukları sapan vardı. Elenna, vakit kaybetmeden eğilip yerden taş toplamaya başladı.

Kılıcını Canavara doğru sallayarak, tüm gücüyle, "Bu tarafa!" diye bağırdı Tom. Madora'nın Elenna'ya yeniden saldırmayacağından emin olmak istiyordu.

Madora öfkeyle tıslayınca, kürkü yeniden kristale dönüşmeye başladı. Bu sırada yaptığı hamleyle pençesi, Tom'un burnunun dibinden geçmişti. Hemen ardından üzerine gelen dişlerden ise ancak yuvarlanarak kurtulabildi.

Birden *çaaat!* diye bir ses duyuldu.

Madora, öfkeyle arkasına döndü. Elenna, sapana yerleştirdiği taşı tüm gücüyle fırlatmış, bu sayede Madora'nın kristal kürkünün bir kısmını kırmayı başarmıştı. Hemen ardından sapana bir taş daha yerleştirip fırlattı. İkinci taş, dev kedinin bacağındaki kürkü parçalayınca dört bir yana kristal parçaları saçıldı.

Tom, Canavarın kürkünün altındaki deriyi artık görebiliyordu. Elenna'nın saldırıları çok işe yarıyordu!

Canavarın dikkati Elenna'nın üzerindeyken Tom bu fırsatı değerlendirdi ve kılıcını Madora'nın yan tarafına indirdi. Fırlayan kristal parçaları yanağını kesse de umursamadı. Acı ve öfkeden gözü dönen Madora, neredeyse yıldırım hızıyla yön değiştirip tekrar Tom'a döndü.

Çaaat!

Elenna, sapanı kullanarak kürkü parçalamaya devam ediyordu.

Diğer yandan saldırmaya devam eden Tom, kılıcının tek hamlesiyle, kristal dikenlerin bir kısmını daha budadı.

Gözündeki öfkeye artık korku da eklenen dev kedi, ağzını kocaman açarak Tom'a saldırdı. Kılıç kadar keskin dişlerden son anda yana kayarak kurtulan Tom, kulakları sağır eden bir kırım

sesi duydu. Sesin ardından ise, etrafa kristaller saçıldı.

Öfkeden kendini kaybeden Madora, kafasını kayaya çarpmıştı. Sendeliyor, dengesini bulmaya çalıştıkça bacakları titriyordu. Alnındaki keskin kürk, paramparça olmuştu. Canavarın gözlerine bakan Tom, dev kedinin iyice sersemlemiş olduğunu gördü.

Kılıcını iki eliyle kaldırıp Canavarın tepesine zıpladı. Sonra da kılıcın kabzasını tüm gücüyle Madora'nın iki gözünün tam ortasına indirdi.

Dev kedinin bacakları tutmaz oldu ve sendeleyerek yere yuvarlandı. Dili dışarıdaydı ve güçlkle nefes alabiliyordu.

Tom, Canavarın başına geldi. Silahını sıkıca kavramış, öldürücü darbeyi

indirmeye hazırdı. Canavarın hayatı, artık onun ellerindeydi.

“Hayır, seni öldürmeyeceğim,” diye mırıldandı.

Madora'nın dev gözlerinde kötülük yoktu artık.

Aniden, hortumu andıran bir gürlleme duydular. Madora, görünmez bir güç tarafından göğe doğru çekilmeye başlayınca, Tom birkaç adım geriledi. Sabahın ilk ışıkları arasında bir süre daha yükselen Canavar, geçide doğru gitmeye başladı.

Renkli geçitten yayılan hortum Madora'yı sardıkça, Canavar ufalarak gözden kayboluyordu. Madora hortumda tamamen kaybolunca, tüm krallığı sarsan bir şimşek çakması duyuldu. Geçitten

güneşi örten, dev bulutlar çıkmıştı. Tom, olup bitenleri hayret ve korku içinde izliyordu. Göz açıp kapayınca kadar her yer kapkaranlık olmuştu. Tom, artık hiçbir şey göremiyordu! Elenna da tıpkı Tom gibi dehşet içindeydi.

“Tom!” diye bağırdı karanlığın içinden.
“Neler oluyor?”

Fakat beyaz bir şimşek, karanlığı yarıp her yeri aydınlattı. İki defa daha çaktıktan sonra bulutlar dağıldı ve düzlük, yeniden gün ışığına kavuştu.

Tom, Elenna'nın sevinçle bağırdığını duyabiliyordu. Onun mutlu sesine Gümüş'ün havlaması ve Fırtına'nın kişnemesi de eklendi.

Kılıcını indiren Tom, gülümseyerek gökyüzüne baktı.

Madora, nihayet yuvasına dönmüştü. Tom, Madora'nın gerçek evinin neresi olduğunu bilmiyordu ama Canavar doğduğu topraklara geri döndüğü için mutluydu.

Tom'un yanına gelen Elenna, kaşlarını çatarak geçide bakarken endişeyle, "Bu defa geçitten Oradu'ya ait hiçbir şey düşmedi mi?" diye sordu. "Acaba bir terslik mi var?"

Yoksa Görevleri henüz bitmemiş miydi?

ONUNCU BÖLÜM KAPANA KISILMAK

Sorduğu soruya yine kendisi, “Belki bu defa farklıdır,” diye yanıt verdi Elenna. “Ne de olsa Madora’yı kurtardın. Önemli olan bu, öyle değil mi?”

Tom ise bundan pek emin değildi. “Belki de haklısındır,” dedi. “Yaralı binicimiz ne durumda?”

“Onu kuytu bir kayanın ardına saklamıştım,” diye yanıtladı Elenna. “Gidip baksak iyi olacak.”

Ama Tom, önce Fırtına'nın yanına koştı ve Madora'nın kürkünden fırlayıp, atın bacağına saplanan tüm kristal parçalarını özenle çıkardı. Neyse ki Fırtına çok dayanıklıydı ve ciddi bir yara almamıştı. Tom'a her şeyin yolunda olduğunu göstermek istiyormuş gibi şaha kalktı ve neşeyle kişnedi. Gümüş'ün çatışmada aldığı yaralar da iyileşmiş gibi görünüyordu. Tom'un bacaklarına sürtünerek dolaşmaya başlamıştı. Tom, sevgiyle hayvan dostlarına baktı. Madora'yı yenmek, onlara pek çok yaraya mal olmuştu. Ama tüm o tehlikeleri düşündüğü zaman, bu Görevi aslında ne kadar ucuz atlattıklarını anlayabiliyordu.

Gümüş ve Fırtına'yı peşlerine takan Tom ile Elenna, taşların bulunduğu tepeye tırmandılar.

Genç adam, daha iyi görünüyordu. Ateşi düşmüş olsa da hâlâ ayağa kalkamayacak kadar zayıftı. Tom, yanında diz çöküp yaralarına baktı. Yırtık kıyafetinin parçaları, sırtındaki kurumuş yaralara yapışmıştı. Tom, giysiyi dikkatle yaralardan ayırırken elleri kan içinde kalmıştı.

“Ata binebilecek durumda mısın?” diye sordu Elenna.

Genç adam sersemlemiş bir halde Elenna’ya baktı ve başını sallayıp, “Uyumam... Gerek...” diye mırıldandı.

Ayağa kalkan Tom, “Hiç sorun değil,” dedi. “Şimdi uyu.” Elenna’ya bakıp genci göstererek, “O hareket edebilecek hale gelene kadar burada kalmalıyız,” dedi. “Sonra da onu iyi bakılacağı bir yere teslim ederiz.”

“Peki ya ondan sonra?” diye sordu Elenna. “Sırada neresi var? Peşimizde koca bir ordu olduğunu da unutma.”

Kaşlarını çatan Tom, “Unutmadım,” dedi.

Tiz bir kuş çılgılığı duyunca başlarını çevirdiler. Gökyüzüne bakan Tom, sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

Hemen sonra, “Hey! Şuraya bak!” diye bağırdı. Parmağıyla doğu ufkunda bir noktayı gösteriyordu. Kocaman bir karaltı kanatlarını açmış, son hızla üzerlerine doğru geliyordu.

Elini gözlerine siper eden Elenna, “Ne tür bir kuş, görebiliyor musun?” diye sordu.

Tom, gözlerini kısarak, “Şahine benziyor,” diye yanıtladı.

Göz alıcı kuş, taşlardan birine kondu ve çığlık atarak Tom ile Elenna’ya baktı.

Tom, yukarı tırmanıp, “Seni kim gönderdi?” diye sordu. Bunun sıradan bir kuş olmadığını anlamıştı. Ellerini yumruk yaptı. “Malvel’in ajanı mısın yoksa?”

Kuş, parlayan kapkara gözleriyle Tom’a baktı. Sonra başını Fırtına’nın olduğu yöne çevirip bir kez daha çığlık attı.

Kuşun öttüğü yere bakan Tom, Fırtına’nın eyer çantasının açıldığını gördü. Çantanın içinden süzölmeye başlayan

elbise, asa ve şapka birleşip büyüdüler ve elbisenin içinde biri belirmeye başladı.

Hâlâ biraz silik olsa da bu ziyaretçinin Oradu olduğu anlaşılıyordu. Bir eliyle asayı sıkıca kavramıştı ve kalın kaşlarının altındaki gözleri, pırıl pırıl parlıyordu.

Şahin, bir çığlık daha atıp havaya fırladı. Tom ve Elenna'nın şaşkın bakışları karşısında büyücüye doğru uçup havada iki kez daire çizdi ve büyücünün uzattığı koluna kondu.

“Demek sıradaki ödül, şahinin kendisiymiş!” diyerek yutkundu Tom.

“Çok iyi bir iş çıkardınız dostlarım,” dedi Oradu'nun büyülü sesi. “Dördüncü Canavarın evine dönmesiyle dördüncü geçit de kapanmış oldu.”

“Sonraki Görevimiz nedir Oradu?” diye sordu Tom.

“Sıradaki Göreviniz belki de bugüne kadarkilerin en zoru,” diye yanıtladı büyücü. “Bu görevde başarılı olabilmeniz için...”

Fakat sözlerini bitiremeden gözleri, Tom ve Elenna'nın arkasındaki bir şeye takıldı. Ve bir anda havaya karışıp yok oldu. Şapkası, asası ve kıyafeti, içleri boşalmış gibi yere düştüler. Tehlike çılgılığıyla havalanan şahin de doğu yönüne doğru uzaklaşmaya başladı.

“Ne oldu?” diye bağırان Elenna, büyücünün eşyalarının başında durdu. “Oradu nereye gitti?”

“Bilmiyorum,” dedi Tom. O da şaşkın gözlerle büyücünün elbisesine bakıyordu.

Gümüş'ün hırlamasıyla iki arkadaş arkalarına döndüler.

“Evet, onlardı! Eminim bundan!” diyordu tanıdık bir ses. Ellerini bağlayıp ağzını tıkadıkları askerlerden biri olan Nathan’dı bu. Arkasından da tepeden tırnağa silahlı askerlerle birlikte Peter geliyordu.

Tom’un eli, ister istemez kılıcının kabzasına gitmişti. Ama karşılarında bu kadar çok asker varken nasıl savaşabilirlerdi? Etrafları şimdiden mızraklar, kılıçlar ve ölümcül oklarla sarılmıştı.

Tom, kılıcını bırakıp ellerini kaldırarak, “Teslim oluyoruz,” dedi. “Ama her şeyi krallığınızın iyiliği için yaptığımızı bilin!”

“Sırf krallığımızın iyiliği için, ha?” diye söylendi Nathan. Öne çıkıp Tom’un bileğini yakaladı. “Oğlanın ellerindeki kanı görüyorsunuz, değil mi dostlar?”

“İşte, kurbanları da orada yatıyor!” diye ekledi Peter. Parmağıyla yerdeki yaralı biniciyi gösteriyordu.

“Hayır, anlamıyorsunuz!” dedi Elenna bağıarak. “Biz ona yardım ediyoruz. Onu bu hale Canavar getirdi!”

“Ne Canavarıymış bu?” diyerek kahkaha attı Nathan. “Canavar diye bir şey yoktur!” Duygusuzca Tom’un yüzüne baktı. “Bu ikisinin vatan hainliği suçunun yanına cinayeti de eklememiz gerekecek!”

Tom öfkeyle, “Ben katil değilim!” diye bağırdı. Bir yandan da Nathan’dan kurtulmaya çalışıyordu.

Nathan, “Nefesini boşuna harcama evlat, yoksa seni şuracıkta öldürürüm!” diye homurdandı. Sonra Elenna’ya dönüp, “Aynısı senin için de geçerli!” dedi.

“İkinizden biri tek laf daha ederse bu, onun sonu olur!”

Tom, öfkeli adamın yüzüne dik dik baktı.

Elenna ile ikisinin bu ölümcül krallıkta hiç dostları yoktu ve etrafları kötü bir kralın tutsağı olmuş, çaresiz düşmanlarla çevriliydi.

Tom, ümitsizce Elenna'ya doğru döndü.

Canavar Avı, bu defa kesin olarak sona ermişti.

Canavar Peşinde Serisi
yeni macera **KAYIP DÜNYA** ile
devam ediyor.

Karşınızda
KORKUNUN ŞİMŞEĞİ ELLİK

Arkadaşlarıyla bu kez Tavania adlı tuhaf bir diyara gelen Tom, Büyücü Malvel yüzünden buraya hapsolmuş altı yeni canavara yardım etmek zorunda...

GİRİŞ

Sisli Orman'daki bir ağacın üst dalında oturan Maymun Barbo, kahverengi kuyruğunu sallayarak etrafında uçuşan parlak renkli kuşları izliyordu.

Barbo, aniden burnunu kaldırıp havayı kokladı. Yakınlardaki tatlı meyvenin kokusunu nerede olsa tanırırdı. Dişlerini takırdattı ve kuyruğuyla dala tutunup baş aşağı sarktı. Dişi maymunun yan ağaca asılı, olgun papaya meyvesini görmesiyle koparması bir oldu. Baş aşağı durmaya devam ederek papayadan koca bir ısırık aldı ve meyvenin tatlı suyunu iştahla içmeye başladı.

Sürüdeki diğer maymunlar da Barbo'nun etrafındaki dallarda karınlarını

doyuruyorlardı. Neyse ki Sisli Orman, her hayvan için lezzetli yiyeceklerle doluydu.

Meyvesini bitiren Barbo, kabuğu yere atıp tekrar dala tırmandı. Şimdi de tam karşısındaki yıldız meyvesi, yemesi için ona göz kırpyordu sanki. Obur maymun, hızla daldan dala atlamaya başlayıp meyveyi yaprakların arasından çekip aldı.

Meyveyi yerken, kız kardeşi Çiro'nun ona doğru geldiğini gördü. İki maymun birbirlerini bağıarak selamladıktan sonra Çiro, Barbo'nun kürkündeki pireleri ayıklamaya başladı. Rahatlayan Barbo'nun gözleri, yavaşça kapanıyordu.

Ama aşağıda yankılanan ani çatırdamayla gözleri kocaman açıldı. Diğer maymunlar telaşla kaçışıyor, kuyruklarını sallayarak hızla daldan dala atlıyorlardı. Barbo, yaprak

örtüsünün arasından göğe bakınca, kara bulutların yaklaştığını gördü. Aniden düşen yıldırımla Sisli Orman aydınlanıvermişti. Çiro, altındaki dalı ayağıyla salladı ve koca ağzını açıp, sarı dişlerini gösterdi. Barbo'nun tüyleri de diken diken olmuştu. Başları dertteydi!

Tüm sürü, tehlikenin nedenini görebilmek için üst dallara tırmanmaya başladı. Barbo da kollarını açabildiği kadar açıyor, elinden geldiğince hızlı tırmanıyordu.

Ölümcül yıldırım, ormanı bir kez daha aydınlattı. Bu defa daha yakına düşmüştü. Barbo'nun kafası karışmıştı: Genelde yıldırımların ardından yağmur yağardı. Ama bu defa bir damla bile yağmur yağmamıştı. Maymunlar ziyafet çekmeyi

bırakıp ellerindekileri atmaya, kaçışmaya başladılar. Uyarı dolu çığlıkları, ormanı ayağa kaldırmıştı. Barbo, yanındaki Çiro'nun onu ittiğini fark etti. Korkudan zangır zangır titriyor olsa da kendisini koşup kaçmaya zorluyordu.

O anda düşen yıldırım yakındaki bir ağaç gövdesini çatırdatarak ikiye ayırınca, ağaç alev aldı. Parlak ışık yüzünden az kalsın kör olan Barbo, ağaçların arasında gezinen dev bir gölge görür gibi oldu. Ama alev alan ağacın kokusu, burun deliklerini yakmaya başlamıştı. Sonra aniden çığlık attı. Çiro neredeydi? Barbo, çaresizce kardeşine seslendi ama ümitsiz çığlıkları ormandaki seslerin arasında kayboluyordu.

Barbo, çıldırmış gibi sarmaşıktan sarmaşığa atlayarak kaçmaya başladı.

Arkasına dönüp onu kovalayan devin neye benzediğine bakmaya bile cesareti yoktu. Ağaçların arasında kaçışan diğer maymunları belli belirsiz seçebiliyordu.

İlerideki birkaç ağacı da geçince araya bir düzlük girdi. Barbo, biraz ötedeki ağaca yetişemeyeceğini anlamıştı. Diğer maymunlar da canlarını dişlerine takarak hızlanmaya başlamışlardı. Atlamayı deneyenlerin bir kısmı başarıyor, bazıları ise havada taklalar atarak yerdeki yaprakların arasına çakılıyordu.

Barbo, son sarmaşığa tutunduktan sonra ümitsizce kendini boşluğa fırlattı. Vücudundaki tüm kasları esnetip açmaya çalışıyordu.

Havadayken, bir şeyin ona sessizce arkadan çarptığını hissetti. Etrafı bembeyaz

olmuştu. Diken diken olmuş kürkünden yayılan yanık kokusunu alabiliyordu. Kol ve bacaklarını artık hissetmiyordu ve havada taklalar atarak yere düşmeye başladı. Düşerken kuyruğuyla etrafı yoklayıp düşüşünü yavaşlatmaya çalışıyordu.

Ağaçlardan birinin dibindeki çalılığa düşünce, nefesinin kesildiğini hissetti. Diğer maymunların dehşet dolu çığlıkları, giderek uzaklaşıp kaybolmaya başlamıştı.

Dişi maymun, artık tek başınaydı.

Barbo'nun başının üzerinde bir gölge yükselmeye başladı. Karşısındaki siyah pullu yaratığı görünce, korkudan kaskatı kesildi. Yaratığın gövdesi bir ağaç kadar kalındı ve başının iki yanındaki yüzgeçleri gökkuşağı renklerindeydi. Canavarın düz ve pürüzsüz kafasına bakan Barbo,

karşısındakinin bir çeşit yılan olduğunu düşündü. Hem de dev bir yılan! Yılanın ağzından çıkan uzun, çatallı dili, Barbo'nun korkusunun tadına bakıyordu sanki.

Bir kez daha yıldırım düştü. Dev yılan, tam da kafasına isabet eden darbenin etkisiyle sallanmaya başladı. Ama yıldırım yaratığa zarar vermek yerine, onu daha da kuvvetlendirmişti sanki. Canavarın pulları boyunca yayılan mavi bir ışıltı, tüm vücudunda dolaştı ve açlıkla parlayan kan kırmızı gözleri Barbo'ya kilitlendi. Ağzını açıp kılıç gibi keskin dişlerini gösteren dev yılan, kıvrılarak yükselmeye başladı.

